

Sydafrika og derigennem til undertrykkelsen af Sydvestafrikas befolkning. I sidstnævnte henseende var det i særdeleshed Vesttyskland, der blev angrebet for sit påståede samarbejde med Sydafrika ved oprettelse af en raketstation i Tsumeb, samt ved fremstilling af giftgas og atomvåben. Fra petitionærernes side redegjordes endvidere for grusomheder over for den indfødte befolkning og om slavetilværelsen i Bantustan-områderne, der blev betegnet som koncentrationslejre. Det blev endelig krævet, at FN allerede nu forberedte gennemførelsen af Den mellemfolkelige Domstols afgørelse. FN måtte efter dommen sikre sin tilstedeværelse i territoriet. Sikkerhedsrådet burde indkaldes umiddelbart efter dommens afsigelse og sende en militærstyrke til området til afløsning af det sydafrikanske politi. FN burde derefter nedsætte en forfatningskonference.

I den efterfølgende debat var de 12 *kommunistiske* indlæg alle af nogenlunde samme indhold. Med udgangspunkt i koloniudvalgets rapport over den økonomiske aktivitet i Sydvestafrika fremhævedes vestlige selskabers påståede udnyttelse af territoriets ressourcer og vestens militære interesser i området.

De *afrikanske* repræsentanter fordømte Sydafrikas apartheid-politik, der gennemføres i Sydvestafrika, og gik hårdt i rette med de vestlige lande, der udtrykker sympati for det sydvestafrikanske folk og dets aspirationer, og som stemmer for resolutioner, der fordømmer Sydafrikas politik, samtidig med at disse lande støtter republikken både økonomisk og militært. De afrikanske repræsentanter havde, ligesom de kommunistiske, de fremmede kapitalinteresser som hovedangrebepunkt. Fra alle sider blev det krævet, at disse interesser ophørte med deres virksomhed. Det blev endvidere krævet, at FN allerede nu burde overveje, hvorledes man efter Den mellemfolkelige Domstols afgørelse burde handle: nogle forlangte, at Sikkerhedsrådet skulle indkaldes øjeblikkeligt, medens andre krævede afholdt en ekstraordinær Generalforsamling.

Af *vestlige lande* deltog kun *Norge, Finland* og *USA* i generaldebatten. De finske og norske indlæg var koncentreret om Odenaal-rapporten. USAs indlæg var en gentagelse af kritikken af koloniudvalgets rap-

port om den økonomiske aktivitet i Sydvestafrika. Rapportens konklusioner bestod ikke af andet end ensidige og utilslørede propagandaangreb på USA og Storbritannien. Det udtaltes endvidere, at 4. udvalg af hensyn til domstolens snarlige afgørelse i sagen om Sydvestafrika alene skulle bekræfte FN's holdning over for Sydafrika og stadfæste dette lands forpligtelser over for Sydvestafrikas befolkning.

De *latinamerikanske lande* støttede alle et af Venezuelas fremsat forslag om nedsættelse af en ad hoc-komité til at undersøge og foreslå Generalforsamlingen den bedste fremgangsmåde, hvorpå Sydafrikas mandat over territoriet kunne bringes til ophør; udvalget skulle endvidere undersøge, på hvilken måde territoriet kunne administreres, før det opnåede uafhængighed.

Fra afro-asiatisk side fremlagdes *et resolutionsforslag*, hvorefter Generalforsamlingen der med dyb bekymring bemærker den alvorlige trussel mod fred og sikkerhed i den pågældende del af Afrika, som yderligere er forværret ved racisternes oprør i Syd-Rhodesia, bl. a. *tilslutter sig* koloniudvalgets konklusioner og anbefalinger, som indeholdes i dets beretning om mineindustriens og andre internationale selskabers virksomhed i Sydvestafrika, *anser* ethvert forsøg på at annektere Sydvestafrika helt eller delvis som en aggressionshandling, *opfordrer* Sydafrika til øjeblikkeligt at fjerne alle militære anlæg i Sydvestafrika, *fordømmer* de finansielle interesser, som nådeløst udpiner områdets menneskelige og materielle ressourcer, *anmoder* alle stater om øjeblikkeligt at efterleve paragraf 7 i res. 1899 (XVIII) (om våben- og olieembargo mod Sydafrika), og *opfordrer* alle stater til at yde Sydvestafrika al støtte i dets berettigede kamp for frihed og uafhængighed.

Den 9. december blev resolutionen vedtaget *i udvalget* med 83 stemmer for, 2 imod (Portugal og Sydafrika), medens 15 afstod (de vestlige lande, herunder Norden).—Forinden var der afholdt otte delafstemninger, hvoraf de vigtigste angik resolutionens økonomiske afsnit, dels om koloniudvalgets konklusioner, dels om den økonomiske udbytning, som vedtoges med stemmetalene 63-10-24 og 64-10-25. De 10 lande, der stemte imod, var Australien, Belgien, Canada, Frankrig, Irland, New Zealand, Portugal,